

El testament d'Amèlia

Margarida Darré i Alabau, Vallfogona de Ripollès

1. Si n'e-ren ma-re i fi-lla, n'han re-nyit for-ta-ment; la fi-lla en cau ma-lal-ta,
2. Els con-des la'n van a veu-re, con-des i al-tra gent, tam-bé n'hi va sa ma-re,
10 3. "Ai, fi-lla, la me(u) fi-lla, de quin mal vós do-leu?" "Ai, ma-re, la me(u) ma-re,

ma-la de sen-ti-ment.

(con)no hi ha més re-mei.

pen-so que bé ho sa-beu.

Met-zi-nes me n'heu da-desqu(e) en cre-men el cor meu.

-Ai, filla, la me(u) filla, tens de fer testament.

-Ai, mare, la me(u) mare, la me(u) part ja l'en tinc fet.

Set castells tinc a dins França, tots set són poders meus,

tres els deixo(c) als pobres, quatre (amb) un germà meu;

els vestits i les joies, a la mare de Déu.

-Ai, filla, la me(u) filla, per a mi què em deixeu?

-Ai, mare, la me(u) mare, us hi deixo(c) l'espòs meu,

que és l'aixada i la pala, per quan m'enterrareu.

Que el meu cor sempre (ne) olora

per un ram de clavells,

per un ram de violes,

de lliris i pensaments.